

La Comédiathèque

Fönstret mitt emot

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Texten till denna pjäs kan laddas ner gratis.

Uppföranderätten, som utgör en skälig ersättning för författarens arbete, är dock en lagstadgad skyldighet. Oavsett om du är amatör eller professionell måste du ansöka om tillstånd för att uppföra pjäsen och betala motsvarande royalty för produktionen. För att kontakta Jean-Pierre Martinez och ansöka om tillstånd att uppföra ett av hans verk:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Fönstret mitt emot

Jean-Pierre Martinez

Översättning och bearbetning av författaren

En åldrande romanförfattare på gränsen till självmord får besök av en ung kvinna som säger sig ha förlorat sin katt. Ett besök som kommer att förändra hans liv...

Roller

Alexandre

Madison

Vardagsrummet i en parisisk lägenhet. Bohemisk atmosfär. På ett litet skrivbord står en gammal skrivmaskin och några mappar. Alexandre kommer in, en författare i sextioårsåldern eller äldre, klädd med medvetet ledig elegans. I handen håller han ett rep med en snara. Han tittar upp mot taket och kliver sedan upp på en stol, som om han letade efter någonstans att fästa repet. Han hittar uppenbarligen inget lämpligt och kliver ner igen. Han sätter sig vid skrivbordet och suckar tungt. Han öppnar en låda, tar fram ett paket cigaretter och för en cigarett till munnen. I stället för att tända den lägger han den på skrivbordet och tar fram en pistol ur lådan. Han betraktar vapnet länge. Det knackar svagt på dörren. Försjunken i sina tankar hör han inget. Han pressar pistolpipan mot tinningen. Det knackar igen, lite högre. Han hör fortfarande inget. Han verkar tveka att trycka av. Han blundar... Då står plötsligt en ung kvinna framför honom. Det är Madison, student, någonstans mellan tjugo och trettio, ganska klassiskt klädd.

Madison (skriker) – Nej!

Alexandre rycker till, överrumplad. Han far upp och riktar pistolen mot Madison.

Alexandre – Ett steg till och du är död!

Madison – Skjut inte, snälla!

Alexandre – Upp med händerna!

Den unga kvinnan höjer genast armarna.

Madison – Så där, ser du, jag är obehäpnad... Snälla, sänk pistolen nu.

När han ser att hon verkar ofarlig sänker han vapnet.

Alexandre – Vad fan gör du här? Och hur kom du in över huvud taget?

Madison – Jag ska förklara allt... Låt mig bara hämta andan...

Alexandre – Är du galen? Jag höll ju på att få en hjärtinfarkt!

Madison – Förlåt, dörren stod på glänt och...

Alexandre – Och det tog du som en inbjudan att kliva in hemma hos mig...?

Madison – Nej, men...

Alexandre – Vad vill du? Råna mig? Det finns inget av värde här, tro mig.

Madison – Jag är din granne.

Alexandre – Grannen bredvid? Hon är åttio...

Madison – Grannen mitt emot... (*Pekar mot ett tänkt fönster åt publikhålllet.*) Fönstret där är mitt.

Alexandre – Mitt emot? Den lägenheten har stått tom i årtal.

Madison – Inte längre.

Alexandre – Jaha... Och?

Madison – Min katt har försvunnit... Du har inte råkat se honom? Eller kanske släppt in honom här... om han också tagit sig in utan att vara bjuden...

Alexandre – Nej, faktiskt inte. Din katt verkar vara bättre uppfostrad än du...

Hon ser mycket bekymrad ut.

Madison – Han har varit borta i två dagar. Jag har satt upp lappar över hela kvarteret med namn och foto. Har du inte sett dem?

Alexandre – Jag går sällan ut... och jag tittar aldrig på sådana lappar. Dessutom är jag inte särskilt bra på att känna igen katter...

Hon tar några steg genom rummet.

Madison – Tofu! Tofu!

Alexandre – Vad håller du på med? Varför skriker du så? Är du inte klok?

Madison – Han heter Tofu.

Alexandre – Din katt heter Tofu? Du skojar med mig...

Madison – Inte alls. Varför skulle jag göra det?

Alexandre – Okej, din katt heter Tofu och har inte kommit hem på två dagar. Så katastrofalt är det väl inte?

Madison – Jo, det är det! Om jag inte hittar honom snart kan han dö... Han är en innekatt, förstår du. Han är inte gjord för att klara sig ute på egen hand...

Alexandre – Det var verkligen tragiskt. På min tid bodde katter på landet. Eller åtminstone hos folk med stor trädgård. De jagade möss hela dagarna och kom bara hem när jakten gått dåligt, för att få mat, bli klappade lite och sova på soffan...

Madison – Den här katten äter inga möss. Han är vegetarian.

Alexandre – Förlåt?

Madison – Jag äter inte kött, och det gör inte min katt heller.

Alexandre – Vad äter han då?

Madison – Torrfoder! Vegetariskt torrfoder, precis som jag.

Alexandre – Äter du också torrfoder?

Madison – Ibland. Men inte kattens, förstås.

Alexandre – En vegetarisk katt... Jag visste inte ens att sådana fanns. Och det är därför han heter Tofu...?

Madison – Ja... och för att han är lite tokig också.

Alexandre – Och att sluta äta kött var förstås hans eget, helt personliga beslut...?

Madison – Han har i alla fall aldrig klagat.

Alexandre – Och... tror du att tigrar och lejon på cirkus också får vegetariskt torrfoder numera?

Madison – Jag vet inte... Jag är emot djur på cirkus över huvud taget.

Alexandre – Men inte emot innekatter...

Madison – Jag antar att du inte har några husdjur.

Alexandre – Nej. Jag avskyr hela idén med husdjur. Och idén om domesticering i största allmänhet. (*Hotfullt.*) Självt har jag förblivit vild.

Hon låter sig inte imponeras utan ser sig omkring i rummet.

Madison – Så du har inte sett min katt?

Alexandre – Nej, jag har inte sett din vegankatt. Och om du ursäktar tycker jag att den här absurda konversationen har pågått länge nog.

Hon stelnar plötsligt till.

Madison – Tyst!

Alexandre – Ursäkta?

Madison – Hörde du inte någon jama?

Alexandre – Jama? Nej, absolut inte. Men jag börjar bli lite lomhörd. När du kommer upp i min ålder märker du att det inte bara har nackdelar. Särskilt om man har högljudda grannar...

Madison – Jag låter inte alls, jag lovar. Jag har bott i lägenheten mitt emot din i över en månad, och du trodde fortfarande att den stod tom.

Alexandre – Okej, jag har inte märkt dig, och jag hoppas att det fortsätter så. Om du inte har något mer att säga föreslår jag att du låter mig återgå till mitt och går och letar efter din katt.

Madison – Visst. Jag ska inte störa dig längre...

Alexandre – Tack.

Hon gör en ansats att gå men stannar.

Madison – Fast... det känns inte bra att lämna dig så här.

Alexandre – Så här? Hur menar du?

Madison – När jag kom in höll du på att...

Alexandre – Att vadå...?

Madison – Du verkade inte må särskilt bra.

Alexandre – Vad får dig att tro det?

Madison – Du hade en pistol mot tinningen.

Förvånad tittar han på pistolen som han fortfarande håller i handen.

Alexandre – Jaha, den... Och?

Madison – Du verkar lite... deprimerad, eller?

Alexandre – Deprimerad...? Hör du, när jag var i din ålder hade min generation ett motto: lev fort, dö ung och lämna efter dig ett vackert lik. Säger det dig något?

Madison – James Dean...

Alexandre – Vi knullade utan kondom, körde motorcykel utan hjälm och stoppade i oss allehanda förbjudna substanser vars exakta innehåll, tro mig, ingen hade en aning om... Femtio år senare demonstrerar de få gamlingar som överlevde den lyckliga tiden på gatorna för att de är rädda för att vaccinera sig... Och du tycker att jag inte har skäl att vara deprimerad?

Madison – Jag förstår...

Alexandre – Det tror jag inte. Men om du har oturen att leva tills du blir lika gammal som jag får du se. Ålderdomen är ett skeppsbrott.

Madison – De Gaulle?

Alexandre – Han gjorde uttrycket berömt, men Chateaubriand hade skrivit det långt tidigare... Men du har rätt. Att åldras är att gå från Ung rebell till Minnen från andra sidan graven.

Madison – Det var vackert sagt.

Alexandre – Ja... Problemet är att unga människor numera redan betar sig som gamla.

Madison – I alla tider har väl ungdomar velat förändra världen?

Alexandre – Dagens unga vill inte förändra världen. De vill bara rädda planeten. Och det går ju sådär...

Madison – Och du? Lyckades du förändra världen?

Alexandre – Nej, men vi hade åtminstone förbannat roligt på vägen.

Madison – Du verkar inte ha så roligt längre...

Alexandre – Inte du heller, tydligen... annars skulle du inte leva i ett förhållande med en katt.

Madison – Jag är i alla fall inte ensam.

Alexandre – Och du tror på allvar att du kan rädda planeten... genom att mata den stackars köttätaren, som aldrig bett om något sådant, med vegetariskt torrfoder?

Madison – Jag vet inte... Men om man vill förändra världen måste man väl börja med att rädda planeten? Vad är det för mening med att göra revolution på Titanic?

Alexandre – Hur som helst avundas jag alla i min generation som dog före trettio. Kan du föreställa dig Jimi Hendrix och Janis Joplin på ett äldreboende, diskuterande eventuella biverkningar av ett vaccin mellan två omgångar Scrabble? Hellre dö än att behöva se det...

Madison – Säg inte så.

Alexandre – Tyvärr är litteraturen inte särskilt rock'n'roll. Författare dör oftast i sina sängar.

Madison – Är du författare?

Alexandre – Det angår inte dig... Jag förstår inte ens varför jag pratar om allt det här med dig. Jag känner dig inte. Och vad gör du fortfarande kvar här?

Han lägger tillbaka pistolen i en låda.

Madison – Du kunde ha skadat dig.

Alexandre – Jag kunde ha skjutit dig också. När man tar sig in hos folk oinbjuden finns alltid den risken. Jag hade kunnat hävda nödvärn och sluppit straff helt... (*Hon ser plötsligt yr ut. Han märker det och blir orolig.*) Hur är det?

Madison – Förlåt... det går över. Har du ett glas vatten?

Han tvekar ett ögonblick.

Alexandre – Sätt dig en stund. Jag hämtar.

Han går ut. Hon piggnar genast till och passar på att se sig omkring. På skrivbordet tar hon upp ett inramat porträtt av en kvinna och granskar det. Hon lägger snabbt tillbaka det när han kommer in med ett glas vatten och räcker det till henne.

Madison – Tack.

Hon tar glaset och dricker ur det i ett svep.

Alexandre – Bättre?

Madison – Ja, tack.

Han anstränger sig för att bli lite vänligare.

Alexandre – Förlåt mitt sätt att ta emot dig... Jag är inte van vid att träffa folk längre.

Madison – Så du bor ensam, du också?

Alexandre – Syns det så tydligt?

Madison – Av det du nyss berättade antar jag att du inte har några barn heller.

Alexandre – Vad får dig att tro det?

Madison – Har du det?

Alexandre – Nej... Och när jag ser världen i dag är jag glad för det.

Madison – Ja...

Alexandre – Om du vill rädda planeten borde du väl börja med att sluta skaffa barn?

Madison – Samtidigt... räddar man mänskligheten genom att sluta föda människor?

Alexandre – Och då ska man ändå komma ihåg att Frankrike förmodligen är det land i världen där man lever bäst...

Madison – Ja, det är därför jag bestämde mig för att flytta hit.

Alexandre – Du är inte fransk...?

Madison – Jag heter Madison. Jag är amerikansk.

Alexandre – Ändå talar du perfekt franska. Inte minsta accent.

Madison – Min mormor var fransk. Det var hon som lärde mig franska, Molières språk. Jag kom till Paris för att läsa litteratur på Sorbonne.

Alexandre – Och det är alltså en ren slump att våra vägar korsas just i dag... Madison.

Madison – Du heter Alexandre, eller hur?

Alexandre – Hur vet du det?

Madison – Jag såg namnet på en brevlåda nere i entrén. Alexandre Delacroix... Är du släkt med...?

Alexandre – Målaren? Nej, inte alls.

Madison – Författaren!

Alexandre – Du är amerikan och känner till Alexandre Delacroix... som ingen i Frankrike ens minns längre.

Madison – Nu överdriver du. Alla som bryr sig om litteratur känner till Alexandre Delacroix. Hans rykte har för länge sedan nått långt utanför Frankrikes gränser. Så...?

Alexandre – Ja... Det är jag.

Madison – Nej? Alexandre Delacroix? Den mytomspunna författaren bakom flera av 1900-talets litterära mästerverk?

Alexandre – Om du säger det så.

Madison – En gåtfull författare som lever som eremit, inte har gett ut något på årtal och vägrar alla intervjuer... Är det verkligen du?

Alexandre – Något säger mig att du redan visste det innan du bröt dig in här. Har jag fel?

Hon tvekar ett ögonblick.

Madison – Nej. Jag erkänner.

Alexandre – Så du hittade på historien om katten bara för att få en intervju.

Madison – Katten är på riktigt, jag lovar. Men det stämmer också att jag hade en tanke bakom att flytta in precis mitt emot dig.

Alexandre – Hyrde du medvetet lägenheten mitt emot min för att kunna spionera på mig?

Madison – Spionera? Absolut inte! Jag beundrar dina böcker enormt. När jag kom till Paris försökte jag få kontakt med dig, men din agent lät hälsa att du inte ville träffa någon.

Alexandre – Och vilken del av det budskapet var det du inte förstod?

Madison – Jag korsade Atlanten i hopp om att få träffa dig. Jag letade efter en lägenhet, den mitt emot din råkade vara ledig, och jag tog chansen.

Alexandre – Du är fullständigt galen! Om du inte lämnar mig i fred anmäler jag dig för trakasserier. Och vad vill du egentligen? Är du journalist?

Madison – Jag är student, som jag sa. Jag skrev min masteruppsats om ditt författarskap i New York. Sedan bestämde jag mig för att fortsätta forskningen i Paris, eftersom staden är skådeplatsen för de flesta av dina romaner. För oss amerikaner är Paris fortfarande världens mest romantiska stad.

Alexandre – Och med sådana klichéer tänker du avslöja den dolda innebörden i mina böcker?

Madison – Vill du höra titeln på min avhandling?

Alexandre – Nej.

Madison – ”Frånvarons gestalt i Alexandre Delacroix romankonst.”

Alexandre – Då har du förstått allt. Det jag uppskattar mest hos de flesta människor, särskilt hos dig, är deras frånvaro. Därför ber jag dig gå.

Madison – När man får chansen att arbeta med en levande författare är det väl naturligt att vilja träffa honom. Lära känna människan lite bättre. Och genom hans liv förstå verket bättre.

Alexandre – Det är ett misstag, tro mig. Det är bättre att studera verket och inte veta någonting om författaren. Många stora författare var mycket små människor privat. Ibland rena svin. Detsamma gäller konstnärer och vetenskapsmän. Så är det. Genier blir sällan större av att bli kända på nära håll. Och lugn, jag räknar inte mig själv som ett geni.

Madison – Jag förstår blygsamheten, men ändå... En exklusiv intervju med författaren till Krönikor från Latinkvarteret skulle bli kronan på mitt arbete.

Alexandre – Har du läst den?

Madison – Det var den romanen som fick mig att vilja studera i Paris. För mig är det din bästa bok.

Alexandre – Det är ändå inte den som har sålt bäst.

Madison – Jag antar att den är ganska självbiografisk.

Alexandre – Jag har redan sagt det... Det har inget med läsaren att göra.

Madison – Och så finns det det där mystiska manuskriptet som du sägs ha arbetat på i flera år...

Alexandre – Jag skriver ingenting. Det är en myt som min förläggare håller vid liv så att folk inte ska glömma mig helt och mina gamla böcker fortsätter sälja lite. Hur som helst ger jag inga intervjuer. Inte till dig, inte till någon. (*Han går hotfullt mot henne.*)
Gå nu!

I stället för att gå står hon kvar och möter hans blick.

Madison – Nej!

Han verkar överraskad av hennes beslutsamhet.

Alexandre – Vad menar du med nej?

Madison – Jag tänker inte låta dig ta livet av dig innan du har gett mig den där intervjun. Jag hade kunnat simma över Atlanten för den!

Alexandre – Ta en trampbåt tillbaka dit du kom ifrån om du vill. Det är inte mitt problem.

Hon är nära att svimma igen.

Alexandre – Det är andra gången du håller på att svimma framför mig... Du läser för många kärleksromaner. Numera svimmar kvinnor inte i tid och otid bara för att någon säger emot dem. Inte annat än på teatern.

Madison – Jag spelar inte, jag lovar.

Han tvekar.

Alexandre – Ska jag ringa ambulans?

Madison – Nej, men jag måste sätta mig en stund.

Alexandre – Och sedan går du?

Madison – Jag lovar.

Hon sätter sig och hämtar andan.

Alexandre – Du har redan fått ett glas vatten... Vill du ha en konjak?

Madison – Försöker du ta död på mig nu?

Alexandre – För sent, tyvärr. Jag borde ha skjutit dig direkt. Då hade jag kunnat hävda nödvärn. Nu går det knappast att förneka uppsåt...

Madison – Varför har du en pistol hemma?

Alexandre – Från början för att skrämma bort oönskade besökare. Tydligt fungerar det inte särskilt bra.

Madison – Även om du är lite misantropisk, som många författare... behöver väl alla sällskap ibland?

Alexandre – Nu tänker du föreslå att jag skaffar katt. Är det din du försöker bli av med?

Madison – Tynger inte ensamheten dig?

Alexandre – Ensamhet är som kaffe. Först smakar den bittert. Sedan vänjer man sig. Till slut börjar man tycka om den. Och därefter klarar man sig inte utan.

Madison – Du borde ge ut en bok med aforismer. Den skulle säkert sälja bra.

Alexandre – Och vad betyder det egentligen att inte vara ensam? Att leva i par och mala samma banaliteter år efter år? Träffa släkt och vänner då och då och noga undvika allt viktigt som kan leda till gräl? Möta grannarna i trappan och prata om vädret? Tala med sin katt som om den förstod?

Madison – Men när du skriver vänder du dig ju till någon.

Alexandre – Det är just därför jag slutade skriva.

Madison – Det tror jag inte på.

Alexandre – Jag ber dig inte tro mig. Jag ber dig lämna mig i fred.

Madison – Så du tänker inte ge mig intervjun?

Alexandre – Jag har inget mer att säga. Än värre: jag har ingen kvar att prata med. Vissa dagar har jag inte ens lust att tala med mig själv.

Madison – Det låter sorgligt.

Alexandre – Sådant är livet. Och mitt närmar sig slutet på ett eller annat sätt.

Madison – Kanske mitt också.

Alexandre – Du är fyrtio år yngre än jag. Jag skulle kunna vara din far.

Madison – Eller rentav min morfar.

Alexandre – Tack för preciseringen. Väldigt vänligt. Hur som helst har ditt liv knappt börjat.

Madison – Ja... men det kan ta slut snart.

Alexandre – Vad menar du?

Madison – Jag har ett hjärtfel. Läkarna säger att jag kanske bara har några år kvar. Kanske bara några månader. Därför kom jag till Frankrike för att uppfylla en sista dröm. Att träffa dig.

Han blir uppenbart skakad av beskedet.

Alexandre – Vadå för hjärtfel?

Madison – Jag föddes med en missbildning. Hjärtat är för svagt. Det kan ge upp när som helst.

Alexandre – Är det därför du blir yr?

Madison – Minsta påfrestning kan få hjärtat att rusa. Det kan helt enkelt sluta slå.

Han tvekar ett ögonblick.

Alexandre – Säg inte att du hittat på det här för att jag inte ska våga göra dig upprörd... och därför måste gå med på intervjun.

Madison – Tyvärr inte.

Alexandre – Jag är ledsen.

Madison – Det är inte ditt fel.

Alexandre – Nej, men ironin är slående. Jag är gammal, jag vill ingenting längre och funderar på att avsluta allt. Du är ung och har hela livet framför dig, och så sviker hjärtat.

Madison – Jag kan ändå inte ändra på det. Vad tjänar det till att göra uppror?

Alexandre – Och du lyckas ändå le.

Madison – Jag tänker att månaderna jag har kvar kanske blir de vackraste i mitt liv.

Alexandre – Din livsglädje gör mig deprimerad. Tvivlar du aldrig?

Madison – Jag har inte tid att tvivla längre. Därför tog jag mig in genom din dörr.

En paus.

Alexandre – Finns det verkligen inget hopp?

Madison – Jo. En transplantation. Men då måste man hitta en donator.

Alexandre – Jag kan ge dig mitt hjärta. Jag har ändå ingen användning för det längre. Jag tar livet av mig och donerar organen till dig.

Madison – Jag är rädd att det inte fungerar så enkelt. Särskilt inte med ett hjärta. Det är inte som organen vi har två av. Njurar, lungor...

Alexandre – Testiklar.

Madison – För hjärtat måste donatorn vara hjärndöd.

Alexandre – Hjärndöd? Ibland undrar jag om jag inte redan är det. Och många i min omgivning med mig.

Madison – Donatorn måste vara död, hjärtat fortfarande friskt och organet kunna tas till vara mycket snabbt. Sådana möjligheter är sällsynta. Och väntelistan är lång.

Alexandre – Det sägs att man i Kina tar organ från dödsdömda fångar. Väldigt praktiskt, förstås. Först bestämmer man transplantationsdatum, sedan avrättar man fången samma dag.

Madison – Det är fruktansvärt.

Alexandre – Ja, men mottagaren hinner flyga dit i lugn och ro från Europa eller USA. Somliga passar tydligen på att turista lite samtidigt. Gratis är det förstås inte. Jag har ingen aning om vad ett hjärta går på i Kina. Har du kollat?

Madison – Nej.

Alexandre – Det går säkert lätt att hitta på nätet.

Madison – Tack.

Alexandre – Förlåt. Jag borde inte skämta om det där, särskilt inte med dig. Fast humor är väl det sista vi har kvar?

Madison – Ja.

Alexandre – Även om det jag just berättade tyvärr inte är något skämt.

Madison – Jag skulle hellre dö än leva med hjärtat från en dödsdömd. Till och med ditt. Nå?

Alexandre – Nå vadå?

Madison – Tänker du verkligen vara så grym att du låter mig gå utan att få min dröm uppfylld?

Alexandre – Du ger dig verkligen inte.

Madison – Jag tar det som en komplimang.

Alexandre – Men hur vet jag att du inte ljuger?

Madison – Vem skulle hitta på en sådan historia bara för att få en intervju med en författare som alla redan glömt?

Alexandre – Äntligen erkänner du att alla har glömt Alexandre Delacroix.

Madison – Så det är ett ja?

Alexandre – Så snart du visar mig ett läkarintyg som bevisar att du talar sanning.

Madison – Tyvärr, jag har inget med mig.

Alexandre – Du bor mitt emot. Gå och hämta det.

Madison – Jag trodde att du kunde ta mig på orden. Jag måste säga att jag är lite besviken.

Alexandre – Om jag ger dig intervjun är det bara början. Jag är en mycket besvikelseframkallande människa, ska du veta.

Hon reser sig och granskar rummet. Blicken stannar på den gamla skrivmaskinen.

Madison – Skriver du fortfarande på maskin?

Alexandre – Det var på den här jag skrev alla mina romaner. Men försök inte lura mig. Jag sa att jag inte har skrivit på flera år.

Madison – Varför slutade du?

Alexandre – Ord är som sedlar. Sätter man för många i omlopp tappar de värde. Se på sociala medier. Alla producerar små åsiktsinlägg tio eller tjugo gånger om dagen, om precis allt. En inflation av falsk valuta som har dragit ner värdet på den äkta. Orden betyder ingenting längre.

Madison – Man kan inte förbjuda folk att prata. Förr gjorde man det på kafé, nu på Facebook. Och det kommer alltid att finnas stora författare. Som du.

Alexandre – Stora författare läser man inte längre. Man citerar dem. Fel och utan sammanhang. Samma citat om och om igen tills de har tömts på mening. Kopiera och klistra in har ersatt tänkandet, och emojierna har ersatt känslorna.

Madison – Får jag citera dig i slutsatsen av min avhandling?

Alexandre – Då blir jag kallad elitist. Folk kommer att påstå att jag menar att bara ett fåtal utvalda har rätt att tala och att resten ska hålla tyst och lyssna. Det är inte alls vad jag menar. Jag tycker att vi allihop borde hålla tyst.

Madison – Vad föreslår du? En tyst minut?

Alexandre – En minut? Nej. Ett helt år. Ett sekel. Ett årtusende av tystnad. Då kanske orden återfår sin betydelse efter den verbala diarré som sköljt över sociala medier de senaste åren.

Madison – Intressant analys. Men det sägs också att du slutade skriva efter ett olyckligt kärleksförhållande.

Alexandre – Det sägs så mycket.

Madison – Och du förnekar det inte.

Alexandre – Det betyder inte att det är sant.

Hon tar återigen upp fotografiet från skrivbordet.

Madison – Vem är kvinnan på bilden?

Alexandre – Det angår inte dig.

Madison – Hon är vacker.

Alexandre – Även om du verkligen är sjuk ger det dig inte rätt att rota i mitt privatliv.

Madison – Jag lade märke till porträttet direkt när jag kom in... och jag tyckte att hennes ansikte verkade bekant.

Han tar fotografiet ifrån henne, tittar på det och ställer tillbaka det.

Alexandre – En kvinna jag älskade för mycket länge sedan.

Madison – På den tiden du var hippie?

Alexandre – Jag var egentligen inte särskilt mycket hippie. Jag var öppen för nya idéer. Och rökte en joint ibland. Men jag tog hand om mig och tänkte redan på karriären. Man behöver ett visst mått av bekvämlighet för att kunna skriva. För att bli stor författare måste man ibland förbli lite småborgerlig.

Madison – Och hon?

Alexandre – Hon var fri på riktigt. Hon tänkte bara på nuet och levde från dag till dag.

Madison – Hur träffades ni?

Alexandre – På avsatsen utanför dörren. Hon bodde i lägenheten mitt emot, den du har nu. Eller rättare sagt delade hon den med vänner som kom och gick. Folk från hela världen. Musiker, konstnärer... Lägenheten var som hämtad ur en gammal fransk visa: ett bohemiskt kollektiv där dörren alltid stod öppen.

Madison – Och en dag gick hon ut genom den öppna dörren och försvann. Som min katt.

Alexandre – Hon ville resa jorden runt. Uppleva nya saker. Träffa nya människor. Det traditionella paret var inte direkt vår generations ideal. I alla fall inte hennes.

Madison – Men hon älskade dig.

Alexandre – Ja. På sitt sätt. Fast jag var inte den enda hon älskade.

Madison – Fri kärlek.

Alexandre – Vi ville inte bli som våra föräldrar, och det hade vi rätt i. Problemet var att vi inte riktigt visste vad vi skulle uppfinna i stället. Något som dessutom kunde hålla. Vi levde i nuet. Ingen hade planerat att bli gammal. Och de som inte dog före trettio har ofta åldrats ganska illa. Har du någonsin träffat en gammal beatnik? Det är ingen vacker syn.

Madison – Så du lät henne fortsätta resan utan dig.

Alexandre – Jag kunde inte hålla kvar henne. Och hade ingen rätt att göra det. En morgon var hon bara borta.

Madison – Vart åkte hon?

Alexandre – Till Afghanistan. Det låter surrealistiskt i dag, men då var det ett klassiskt mål för hippies på väg österut. Hasch var billigt och lätt att få tag på. Man kunde arbeta ett år här och leva ett år där. Och så fanns lockelsen i Östern. Sett från Frankrike var Afghanistan ett slags paradys för dåtidens hippies.

Madison – Men du stannade kvar.

Alexandre – Jag tänkte redan på framtiden. Och jag hade förstått att min framtid inte fanns i Afghanistan.

Madison – Du kunde ha följt med henne ändå. Av kärlek.

Alexandre – Visst. Och hon hade säkert låtit mig följa med. Men hennes dröm var inte en romantisk resa för två. Än mindre en smekmånad. Asienresan var en sorts initieringsresa. Man gjorde den tillsammans med andra, långt från småborgerliga föreställningar om tvåsamhet.

Madison – Så du blev kvar i Paris... men glömde henne aldrig.

Alexandre – Jag hoppades att hon skulle komma tillbaka en dag. Eller åtminstone skicka ett livstecken. Ett vykort. Men jag såg henne aldrig igen.

Madison – Försökte du inte hitta henne?

Alexandre – Internet fanns inte. När någon bestämde sig för att försvinna ur ens liv, då kunde personen verkligen försvinna. Och åren gick.

Madison – Du skulle kunna försöka hitta henne nu.

Alexandre – Varför? Hon kanske är död. Eller gift, har fem barn och väger hundratjugo kilo.

Madison – Eller så lever hon, är fortfarande vacker och tänker på dig ibland.

Alexandre – Jag föredrar att inte veta. Då kan jag behålla bilden av den unga kvinnan på fotot. Kan du tänka dig chocken efter fyrtio år? Man märker inte hur man själv åldras, men på andra syns det väldigt tydligt.

Madison – Jag är inte säker på att jag någonsin får se mig själv bli gammal.

Alexandre – Förlåt. Det där borde jag inte ha sagt.

En paus.

Madison – Hörde du inte någon jama?

Alexandre – Nej... fortfarande inte.

Madison – Han kanske gömmer sig här någonstans.

Alexandre – Det hoppas jag verkligen inte.

Madison – Lova att ta hand om min katt om jag dör.

Alexandre – Du kommer inte att dö! Och katten dör säkert före dig i alla fall. Tror jag. Hur gamla blir katter?

Madison – Ungefär femton år.

Alexandre – Och din är hur gammal?

Madison – Två.

Alexandre – Jaså...

Madison – Nå? Skulle du kunna adoptera honom?

Alexandre – Jag påminner om att jag hade en pistol mot tinningen när du kom in.

Madison – Just därför. Då skulle du få en anledning att inte ta livet av dig.

Alexandre – Om jag tvingades mata en katt med vegetariskt torrfoder och byta sand i lådan varje dag, menar du?

Madison – Om du behövde ta hand om någon, ja. Om någon var fäst vid dig, behövde dig och väntade hemma när du kom tillbaka på kvällen.

Alexandre – Väntade på mig? Jag går nästan aldrig hemifrån längre. Än mindre på kvällarna.

Madison – Tänkte du verkligen ta livet av dig nyss, eller var det ett rop på hjälp?

Alexandre – Jag kan i alla fall inte minnas att jag ropade på dig.

Madison – Jag måste ha hört det ändå.

Alexandre – Det är sant att jag får allt svårare att hitta skäl att hoppas.

Madison – Vill du prata om det?

Alexandre – Med tanke på din egen situation skulle jag nästan skämmas för att plåga dig med listan över allt som gör mig deprimerad.

Madison – Att fortsätta kämpa fast man vet att kriget redan är förlorat... är inte det verkligt mod?

Alexandre – Jag har aldrig påstått att jag är modig. Jag önskar att jag var lika modig som du.

Madison – Jag är inte modig. Jag har inget val. Det har du.

Alexandre – Jag? Jag har bara valet mellan repet att hänga mig i och pistolen att skjuta skallen av mig med.

Madison – Okej... Du är verkligen deprimerande.

Alexandre – Jag varnade dig. Jag är en gammal surgubbe. Jag vet inte om vår tid är värre än den jag var ung i. Kanske är jag bara mer klarsynt. Och klarsyn brukar inte göra en särskilt optimistisk.

Madison – Vid närmare eftertanke tar jag gärna den där konjaken.

Alexandre – Är du säker?

Madison – Man måste ju dö av något.

Han håller upp två glas konjak. De skålar.

Alexandre – För hälsan! Förlåt... nu gjorde jag visst bort mig igen.

Hon ler. De tömmer glasen.

Madison – Det där skulle kunna väcka de döda.

Alexandre – Jag har inte druckit på tio år. Ingen aning om hur länge flaskan har stått där. Men sprit åldras väl bra? Bättre än alkoholister, i alla fall.

Madison – Den smakar ändå lite märkligt. Är du säker på att det är konjak?

Han granskar flaskan.

Alexandre – Jag tror det... men jag minns inte riktigt längre hur konjak ska smaka.

Madison – Jag hade gärna lärt känna den unge man du var.

Alexandre – Vilken ung man?

Madison – Han som var kär i kvinnan på fotot. Han som fortfarande hade livslusten kvar.

Alexandre – Jag är inte säker på att du hade tyckt om honom.

Madison – Han var säkert full av entusiasm och hopp.

Alexandre – Ambition, i alla fall.

Madison – Har du verkligen inga vänner kvar?

Alexandre – Jag står inte ut med gamla människor, så jag försöker undvika folk i min egen ålder. Jag vill inte ha en spegel upptryckt framför mig hela tiden och tvingas betrakta mitt förfall.

Madison – Jag är säker på att du inte slutade skriva under alla de där åren.

Alexandre – Är det därför du fick mig att dricka? För att jag skulle börja anförtro mig?

Madison – En författare skriver.

Alexandre – Okej. Det är sant. Jag fortsatte skriva... men jag tänker inte ge ut något mer.

Madison – Varför inte?

Alexandre – Jag har redan sagt det. Jag skriver inte längre för att bli läst. Eller möjligen för framtida generationer. Dagens läsare har jag inget kvar att säga.

Madison – Inte ens till mig?

Alexandre – Jag känner dig inte. Varför skulle jag ha något att säga dig?

Madison – Vi kanske har mer gemensamt än du tror.

Alexandre – Förutom att vi båda tydligen har ganska kort tid kvar?

Madison – Säg åtminstone vad boken handlar om.

Han tvekar.

Alexandre – Det är en roman... en mycket personlig roman.

Madison – Självbiografisk, alltså.

Alexandre – Låt oss säga autofiktio, som man säger numera.

Madison – Är det därför du inte vill ge ut den? För att den är för personlig?

Alexandre – Jag föredrar att se manuskriptet som en privat dagbok. Jag avskyr exhibitionism. Ger jag ut det här kommer folk säga att jag på gamla dar har börjat skriva sentimentala kärleksromaner.

Madison – Jag trodde du struntade i vad folk tycker om dig.

Alexandre – Tydligen har jag inte riktigt nått den nivån av visdom ännu.

Madison – För den nivån finns inte.

Alexandre – Slösa inte tiden på en avhandling om mig. Jag är inte värd det, tro mig.

Madison – För mig är det viktigt.

Alexandre – Men varför? Lev ditt liv, för helvete! Särskilt om det kan ta slut när som helst. Och förresten tror jag fortfarande inte på dig. Du har inte visat något läkarintyg.

Madison – Om du inte tror mig, varför gick du ändå med på att prata med mig?

Alexandre – Jag tänkte att om du kunde hitta på en sådan historia måste du ha en bra anledning. Vilken?

Madison – Det är lite komplicerat.

Alexandre – Alltså ljög du. Och hjärtat mår utmärkt.

Madison – Låt oss säga att mina hjärtproblem snarare är... symboliska.

Alexandre – Varför drog du den historien då?

Madison – För att väcka ditt medlidande, antar jag. Du tänkte ju kasta ut mig.

Alexandre – Jag kan fortfarande göra det.

Madison – Men det gör du inte.

Alexandre – Och varför inte?

Madison – För att du är nyfiken på mig.

Alexandre – Symboliska hjärtproblem... Menar du olycklig kärlek?

Madison – På sätt och vis. Precis som du har jag lidit av att någon jag älskar varit frånvarande.

Alexandre – Och vad har det med mig att göra?

Madison – Jag lovar att berätta snart. Men först vill jag be dig om en tjänst.

Alexandre – Säg det då.

Madison – Jag vill läsa manuskriptet.

Alexandre – Varför skulle jag låta dig göra det?

Madison – För att du innerst inne vill att någon ska läsa det och säga vad den tycker. En författare skriver alltid för att bli läst... och erkänd. För att bli älskad.

Alexandre – Den enda människa vars kärlek jag verkligen ville ha försvann ur mitt liv för mer än fyrtio år sedan.

Madison – Var är manuskriptet?

Han pekar på en mapp på skrivbordet.

Alexandre – Där.

Madison – Får jag se det?

Hon sträcker sig efter mappen, men han hindrar henne.

Alexandre – Nej!

Hon tvekar. Ett stråk av sorg passerar över hennes ansikte.

Madison – Du har nog rätt ändå. Du är verkligen en gammal idiot. Jag lämnar dig åt din självömkan.

Hon är på väg att gå.

Alexandre – Vänta...

Han tvekar, tar sedan manuskriptet och räcker det till henne.

Alexandre – Du får läsa det. På ett villkor.

Madison – Jag lyssnar.

Alexandre – Manuskriptet lämnar inte den här lägenheten.

Madison – Är du rädd att jag ska kopiera det och ge ut det utan ditt tillstånd?

Alexandre – Ta det eller låt bli.

Hon tar mappen och känner på tyngden.

Madison – Det här kommer att ta ett tag.

Alexandre – Jag har inte bråttom. Har du?

Madison – Inte jag heller.

Alexandre – Det finns ett gästrum om du vill. Det används inte särskilt ofta längre. Alla mina vänner är döda.

Madison – Tack för gästfriheten.

Alexandre – Jag lämnar dig åt läsningen.

Han går ut. Hon börjar läsa manuskriptet.

Mörker.

Madison sitter i en fåtölj och läser fortfarande. Hon vänder sista sidan, slår ihop mappen och sitter tankfull en stund. Sedan reser hon sig och ser mot fönstret mitt emot, åt publikhållet. Alexandre kommer in med två koppar kaffe och ställer den ena framför henne.

Alexandre – Varsågod. Jag varnar dig, det är koffeinfritt. Räkna inte med att vakna av det.

Madison – Tack.

Alexandre – Så du orkade inte läsa ända till slutet...

Madison – Jag blev precis färdig.

Alexandre – Redan? Omöjligt. Du måste ha hoppat över sidor.

Madison – Nej, jag lovar.

Tystnaden som följer gör honom lite nervös.

Alexandre – Känn dig inte tvungen att säga vad du tycker. Särskilt inte om du inte gillade det.

Madison – Jag slukade det från första sidan till den sista. Jag sov inte en blund i natt.

Alexandre – Jaha... Det lugnar mig lite. Fast jag visste inte att jag hade skrivit en spänningsroman.

Madison – Det är din bästa bok. Den har en mänsklighet som jag saknat i de andra.

Alexandre – Då vet jag inte riktigt om jag ska ta det som en komplimang... åtminstone inte när det gäller resten av mitt författarskap.

Madison – De andra romanerna var briljanta. Den här berör.

Alexandre – Och du märkte väl att ämnet passar perfekt med din avhandling?

Madison – Min avhandling...?

Alexandre – ”Frånvarons gestalt i Alexandre Delacroix romankonst.” Har du redan glömt?

Madison – Nej, förstås inte. Och du har rätt. Historien om en man som vid tjugo års ålder väljer att leva med minnet av sin ungdomskärlek som enda sällskap...

Alexandre – Man glömmer aldrig sin första kärlek. För att man egentligen längtar efter sin ungdom. Efter alla de där första gångerna. Man ska vara trogen sin första kärlek, även om man inte alltid kan vara trogen den första kvinnan man älskade.

Madison – Ja, men då riskerar man att leva i det förflutna.

Alexandre – Man får i alla fall aldrig ge upp sina drömmar. Så du tycker att jag ska ge ut den?

Madison – Om jag säger ja, gör du det då?

Alexandre – Du är trots allt expert på mitt författarskap.

Madison – Jag är säker på att den här romanen kan ge din karriär nytt liv. För mig är den värd Goncourtpriset.

Alexandre – Överdriv inte. Jag uppskattar att du försöker muntra upp mig, men det måste låta trovärdigt.

Madison – Jag menar det verkligen.

Alexandre – Och du är fullständigt objektiv, förstås.

Madison – Tvivlar du på det?

Alexandre – Jag vet inte... Något säger mig att du inte kom till Paris enbart för att skriva en avhandling om en författare som gått ur modet.

En paus.

Madison – Det stämmer. Jag har inte berättat hela sanningen.

Alexandre – Du har inget hjärtfel. Du har ingen katt. Och jag antar att du inte är student heller.

Madison – Det som är sant är att jag är amerikan och kom till Frankrike för att träffa dig.

Alexandre – Du har bott mitt emot i flera veckor. Varför kommer du först nu?

Madison – I går morse såg jag genom fönstret hur du försökte fästa repet i taket. Sedan tog du fram pistolen.

Alexandre – Jag hittade inget bra ställe att fästa repet på.

Madison – Jag blev rädd. Rädd att du skulle försvinna innan jag hann lära känna dig. Jag sprang hit... och improviserade.

Alexandre – Mycket övertygande. Du borde spela teater. Men både i livet och på scenen måste man vara försiktig med det man tror sig se bakom ridån. Ibland är det bara en illusion. En projektion av våra egna fantasier.

Madison – Repet var alltså inte till för att hänga dig?

Alexandre – Tänk om jag bara tänkte... hänga upp en takkrona?

Madison – Och pistolen?

Han tar fram vapnet ur lådan.

Alexandre – Det skulle kunna vara en leksak. En attrapp för att skrämma bort inbrottstjuvar... Eller bara en tändare. (*Han trycker på avtryckaren och en låga kommer ur pipan.*) En tändare jag inte har någon användning för längre. Jag har blivit så rädd för att dö att jag har slutat röka. Men jag har alltid ett paket cigaretter inom räckhåll, bara för att bevisa för mig själv att jag kan stå emot frestelsen. Jag har slutat med alkohol också. Till och med koffein. Så nog tar jag hand om hälsan.

Madison – Så du hade inte tänkt ta livet av dig?

Alexandre – Inte som en konkret plan. Som en önskan, kanske. Det är faktiskt den enda önskan jag har kvar: att få slut på allt. Men självmord kräver mod. Och det modet har jag inte. Eller också är jag helt enkelt inte tillräckligt förtvivlad ännu. Och vad spelar det för roll? Jag väntar på min tur som alla andra.

Madison – Så vårt möte bygger på ett enda stort missförstånd?

Alexandre – Jag har svårt att tro att någon korsar Atlanten bara för att intervjua en författare som jag. Och jag tror inte på slumpen. Så varför är du här?

Madison – Jag ska berätta. Men först: tack för äran att få bli den första som läser manuskriptet.

Alexandre – Tyckte du verkligen om det?

Madison – Det är ett mästerverk. Men jag har en liten invändning.

Alexandre – Där kom den... Det började nästan bli misstänkt. Jag lyssnar.

Madison – Jag blev inte riktigt övertygad av slutet.

Alexandre – Du har rätt. Historien är inte färdig. Som om den saknar en epilög.

Madison – Jag kanske kan hjälpa dig att hitta den.

Alexandre – Skriver du också? Har du kommit hit för att föreslå ett samarbete? Det är sant att inspirationen börjar tryta, men jag är inte riktigt så långt kommen att jag behöver en spökskrivare som skriver mina böcker åt mig.

Madison – Nej, det är inte därför jag är här.

Alexandre – Och historien om avhandlingen var också påhittad. Så hela den här komedin spelade du inte bara för att få privilegiet att prata litteratur med mig.

Madison – Nej. Inte bara.

Alexandre – Varför då?

Madison – Jag tror svaret finns i manuskriptet jag just läste. Fönstret mitt emot... Varför den titeln?

Alexandre – Fönstret mitt emot är fönstret till lägenheten där du bor nu. Där bodde kvinnan jag älskade en gång.

Madison – Och hon har fortsatt att hemsöka dina tankar sedan hon försvann.

Alexandre – Jag har ofta drömt att hon skulle komma tillbaka. Att hon en dag skulle öppna min dörr och kliva in, precis som du gjorde i dag.

Madison – Det är därför du alltid lämnar dörren olåst.

Alexandre – Ibland tyckte jag mig se en skugga bakom gardinerna i fönstret mitt emot. När du flyttade in och det lyste där om nätterna brukade jag inbilla mig att det var hon.

Madison – Men det var bara jag.

Alexandre – Du liknar henne lite. Därför ryggade jag tillbaka när jag såg dig första gången. I ett ögonblick trodde jag att det var hon. Som tjugoåring. Sedan kom jag på att hon i dag skulle vara ungefär lika gammal som jag.

Madison – Det stämmer. Jag liknar henne.

Alexandre – Säg inte att du är hennes spöke.

Madison – Nej. Jag är högst verklig.

Alexandre – Men det finns mer, eller hur?

Madison – Ja.

Alexandre – Varför sa du att hennes ansikte verkade bekant?

En paus.

Madison – Jag är hennes barnbarn.

Tystnad.

Alexandre – Hennes barnbarn...?

Madison – När hon reste till Afghanistan var hon gravid. Hon upptäckte det strax efter att hon hade åkt.

Alexandre – Gravid... med mitt barn?

Madison – Ja.

Alexandre – Varför sa hon ingenting?

Madison – Du sa det själv. Det var en annan tid. Hon ville inte påtvinga dig ett barn. Hon tänkte att hon kunde uppfostra det själv. Och det gjorde hon.

Alexandre – Jag visste ingenting.

Madison – Inte jag heller. Inte förrän ganska nyligen.

Alexandre – När fick du veta?

Madison – För några år sedan. När jag fyllde arton berättade min mormor allt. Om er kärlekshistoria.

Alexandre – Så du skulle vara mitt barnbarn.

Madison – Ja. Jag är ditt barnbarn. (*En paus.*) Tror du inte på mig?

Alexandre – Jo. Märkligt nog har jag inga tvivel, efter alla lögnen du redan berättat.

Madison – Jag förstår att det här är mycket att ta in. Ta den tid du behöver. Du är inte skyldig mig någonting. Om du vill går jag härifrån och du behöver aldrig höra av mig igen.

Alexandre – Stanna. Snälla.

Madison – Jag är här.

En paus.

Alexandre – Jag kan förstå att hon inte sa något då. Men senare?

Madison – Som jag sa: hon ville inte tvinga på dig ett faderskap. Och sedan hade hon tappat bort dig.

Alexandre – Kort efter att hon åkte lämnade jag lägenheten. Jag stod inte ut med att varje dag se fönstret som påminde mig om att hon var borta.

Madison – Hon skickade ett brev för länge sedan. Det kom tillbaka märkt ”adressaten har flyttat”.

Alexandre – Jag flyttade tillbaka hit för några år sedan. Just för att skriva den här boken. Som om jag försökte driva ut det förflutna.

Madison – Men hennes spöke slutade aldrig hemsöka dig.

Alexandre – Jag har känt andra kvinnor, förstås. Men hela mitt liv har jag levt med minnet av den första kärleken. Jag har aldrig älskat någon annan.

Madison – Hon visste inte om du hade gift dig. Om du hade bildat familj på ditt håll.

Alexandre – Det hade jag inte.

Madison – Hon började höra talas om dig när du blev en känd författare.

Alexandre – En del av min ambition handlade om henne. Jag ville lyckas i litteraturen för att vinna henne tillbaka. Och för att hon lättare skulle kunna hitta mig genom mitt namn. Hon kunde ha kontaktat mig då.

Madison – Hon var rädd att du skulle tro att hon kom tillbaka för din framgångs skull, när du väl blivit en berömd författare.

Alexandre – Så jag har en dotter...

En paus.

Madison – När det gäller sjukdomen ljög jag bara till hälften. Det var min mamma som hade ett svagt hjärta. Hon dog kort efter att jag föddes, utan att ens veta vem hennes far var.

Alexandre – Jag är ledsen att höra det.

Madison – Min mormor uppfostrade mig. När jag blev myndig ville hon att jag skulle få veta vem min morfar var. Men hon vågade inte ta kontakt med dig igen.

Alexandre – Så du bestämde dig för att göra det i hennes ställe. Genom att komma till Paris.

Madison – Jag kunde inte tänka mig att berätta allt i ett brev eller över telefon. Jag ville träffa dig först. Du hade rykte om dig att vara en butter enstöring. Hade jag inte tyckt om dig hade jag inte sagt någonting. Då hade jag åkt tillbaka till New York.

Alexandre – Men jag tog så väl emot dig att du bestämde dig för att adoptera mig.

Madison – Framför allt läste jag manuskriptet. Då förstod jag att du aldrig hade glömt kvinnan. Min mormor.

Alexandre – Det var bra att du kom... och berättade slutet på den historien.

Madison – Det är inte riktigt slut än. (*Alexandre reagerar.*) Mår du bra?

Han tar till humor för att dölja sin rörelse.

Alexandre – Jag var redan deprimerad över min ålder, och nu berättar du att jag är morfar.

Madison – Blir du inte glad?

Alexandre – Jo, förstås... men samtidigt får jag veta att jag hade en dotter och att hon är död.

Madison – Men jag är här. Jag kände knappt min mamma. Och nu har jag hittat en morfar.

Alexandre tar manuskriptet.

Alexandre – Jag ska ge ut den här boken. Jag ska tillägna den min dotter, som jag aldrig får lära känna. Och mitt barnbarn, som en dag stormade in hemma hos mig utan förvarning efter att ha brutit sig in.

Madison – Dörren var öppen.

Alexandre – Men jag måste fortfarande hitta ett riktigt slut på romanen.

Madison – Där kan jag hjälpa dig, som jag sa.

Alexandre – Jag vet inte hur länge hjärtat håller om du kommer med fler överraskningar.

Madison – Det återstår faktiskt en sak.

Alexandre – Kör då. Nu kan det knappast bli värre.

Madison – Min mormor lever.

Alexandre – Var bor hon nu?

Madison – I New York.

Alexandre – Då får du ge henne en varm hälsning från mig.

Madison – Du kan göra det själv.

Alexandre – Tänker du ta med mig tillbaka till Amerika?

Madison – Min mormor reste hit med mig. Hon är i lägenheten mitt emot.

En paus. Han är uppenbart omskakad.

Alexandre – Nu börjar jag faktiskt bli rädd på riktigt.

Madison – Hon är fortfarande en mycket vacker kvinna... och hon har aldrig glömt dig. Hon har läst alla dina böcker.

Alexandre – Men hon ville inte veta något om författarens liv.

Madison – Du sa ju att det inte hade någon betydelse.

Alexandre – Den frånvarande personen i romanen är hon.

Madison – Ja, men hon har inte läst den än. Hon visste inte om du fortfarande mindes henne. Om du fortfarande älskade henne.

Alexandre – Jag älskar henne fortfarande. Den här boken bevisar det.

Han ser ut mot publiken, mot fönstret mitt emot.

Madison – Nå? Ska jag säga åt henne att komma?

Alexandre – Hon har korsat Atlanten för att hitta mig. Jag kan väl åtminstone korsa korridoren och gå till henne.

Alexandre kysser Madison.

Madison – Jag låter dig gå dit ensam. Du ska få se: nästan ingenting har förändrats bakom fönstret mitt emot. Och dörren står fortfarande öppen.

Han går ut. Madison stannar kvar och ser mot fönstret.

Mörker.

Slut

Om författaren

Jean-Pierre Martinez föddes 1955 i Auvers-sur-Oise i Frankrike. Han började sin bana som trummis i flera rockband innan han arbetade med semiotik inom reklambranschen. Därefter blev han manusförfattare för tv och återvände senare till scenkonsten som dramatiker.

Han har skrivit omkring hundra tv-manus och **123 teaterpjäser**, däribland komedier som har spelats i många länder, såsom *Fredagen den 13:e* och *Strip Poker*.

Jean-Pierre Martinez är idag en av de mest spelade samtida franska dramatikerna. Hans pjäser har översatts till ett stort antal språk och spelats i **mer än 100 länder** av såväl professionella teatrar som amatöresembleer.

Hans pjäser finns tillgängliga på:

<https://jeanpierremartinez.net/>

Jean-Pierre Martinez företräds av den franska upphovsrättsorganisationen **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Upphovsrätt

Denna text är skyddad av upphovsrätten.

Texten till denna pjäs får laddas ner kostnadsfritt för läsning och personligt bruk. All reproduktion, publicering, bearbetning eller annan användning av hela eller delar av texten kräver författarens tillstånd, om inte annat följer av gällande lag.

Varje offentlig uppsättning av pjäsen, oavsett om den är professionell eller genomförs av en amatöresemble, kräver föregående tillstånd och betalning av tillämplig upphovsrättsersättning.

För att kontakta Jean-Pierre Martinez och ansöka om tillstånd att uppföra ett av hans verk:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Avignon – oktober 2026

<https://jeanpierremartinez.net/>

Pjäsen kan laddas ner gratis